

Harper Lin

Een mes in de rug

DEEL 3 IN DE SERIE CODENAAM:
PENSIONADO

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

Te worden aangevallen door een huurmoordenaar is niet mijn idee om je optimaal op je eerste date voor te bereiden.

Even naar de kapper, een leuk jurkje en ervoor zorgen dat ik mijn leesbril bij me heb om het menu te kunnen ontcijferen? Ja, dat is allemaal leuk om te doen. Ik weet heus nog wel hoe daten in zijn werk gaat, hoor, al heb ik in geen veertig jaar meer een eerste date gehad.

Maar de tijden zijn natuurlijk veranderd, ook voor mij. De laatste keer dat ik een date had, was Jimmy Carter president en had ik geen bril nodig om een menu te lezen. Internetdaten bestond nog niet, ik had nog geen grijze haren en geen last van schuldgevoelens als ik naar de foto van mijn overleden man keek.

Maar van daten in de jaren zeventig kan ik me één ding wel herinneren: toen hoefde je van tevoren niet het bloed van een wildvreemde van je badkamervloer op te dweilen.

Ik ben Barbara Gold. Leeftijd: zeventig jaar. Lengte: 1 meter 62,5. Ogen: blauw. Haar: grijs. Gewicht: gaat je niks aan. Specialismen: undercover-surveillance, kleine wapens, chemische wapens, politiek van het Midden-Oosten en Latijns-Amerika. Huidige status: gepensioneerd, weduwe en oma.

Toevoeging aan mijn huidige status: dat ik besef hoe hard ik de paar mensen nodig heb die er nog in mijn leven zijn.

Mijn zoon was met zijn gezin een weekje op vakantie op de Bahama's en had mij achtergelaten bij mijn kleine vriendenkring. Ik voelde me onmiddellijk eenzaam. Niet dat mijn vrienden vervelende mensen zijn. Ze zijn allemaal heel aardig en prettig. Alleen, ze zijn allemaal oud, sommigen veel ouder dan ik ben, en eerlijk

gezegd zijn de meesten van hen doodsaaï. Dat doet Cheerville met zijn inwoners. Aardig, prettig en saaï.

Er was één opvallende uitzondering op die saaïheid: Octavian Perry.

Ik had hem ontmoet bij een yogacursus voor ouderen in het Cheerville seniorencentrum. Van iedereen op de cursus was hij verreweg de jongste. Ik dacht dat hij ongeveer even oud was als ik, hoewel hij er jonger uitzag dankzij regelmatig bewegen en een gezonde levensstijl. Hij had een prachtige bos haar (uiteraard helemaal grijs) en prominente lachrimpels. Octavian lachte veel. Het was aanstekelijk.

Ik glimlachte nu al terwijl ik me opmaakte en mezelf kritisch in de badkamerspiegel bekeek. Hij kon me elk moment komen ophalen voor een etentje in restaurant Adowa, een nieuw Ethiopisch tentje. Hij noemde het 'heerlijk exotisch'.

Nee, Octavian, een etentje in een bourgeois immigrantenbistro in een lommerrijke voorstad is niet exotisch. In de Sahara kamelelvlees grillen terwijl de mortiergranaten om je oren vliegen, dát is pas exotisch, maar evengoed leuk geprobeerd.

Ik grinnikte inwendig en vroeg me af hoe Octavian op zo'n situatie zou reageren.

Op dat moment klauterde Dandelion tegen mijn been omhoog, waarmee hij de vijfde panty van die week verruïneerde. De kleine cypersse kat had verbazingwekkend pijnlijke klauwen, vooral als ze besloot dat ik een klimrek was.

'O, gedraag je een beetje, zeg,' foeterde ik op haar en ik schudde haar van me af.

Ze landde op de tegels en keek naar me op.

'Honger?' vroeg ik.

Ze staarde alleen maar. Ik besloot geen staarwedstrijdje aan te gaan met een kat. Dat is alsof je met een Rus speelt wie het meest kon drinken. Dat verlies je altijd.

'Ik geef je vlak voor ik wegga te eten, en hou ermee op om me te

veranderen in een gestoord oud vrouwtje dat met haar kat praat, ik probeer hier mijn jeugd te heroveren.’

Op dat moment draaide Dandelion zich vliegensvlug om en staarde met wijd opengesperde ogen naar de badkamerdeur. Ze schoot op de deur af, staarde naar iets aan de achterkant van het huis en stooft in tegenovergestelde richting weg.

Ik aarzelde.

Dat was raar, en een leven lang training had er bij me ingehamerd dat ‘raar’ foute boel was. ‘Raar’ kon je om zeep helpen.

En toen voelde ik het: een heel licht nachtelijk tochtje. Ik had alle ramen al dichtgedaan omdat ik die avond weg zou zijn, dus dat tochtje hoorde er niet te zijn.

Tenzij iemand een raam had geopend.

Maar ik hoorde helemaal niets. Terwijl mijn gezichtsvermogen niet meer was wat het geweest was en mijn knieën minder werden, bleef mijn gehoor even scherp als altijd.

Degene die in mijn huis had ingebroken, wist zich geruisloos te bewegen. Dat gaf aan dat het niet een of andere idiote rebelse tiener was of een klungelige junk die uit wanhoop om een shot mijn tv wilde stelen.

Ik keek mijn badkamer rond om te kijken of ik een wapen kon vinden. Ik had misschien vijf seconden om er een te pakken te krijgen. Scheermesje? Ik had geen tijd om dat open te breken en er een fatsoenlijk mesje uit te wurmen. Zeepbakje? Zou als knuppel kunnen dienen, maar was wel een beetje klein. Nagelvijl? Nee, tenzij ik een oog zou raken of hem in een neusgat kon duwen. Dat met dat neusgat had ik wel eens eerder gedaan. Het effect op het slachtoffer is acuut en verschrikkelijk, maar je moet wel loepzuiver mikken, en mijn reflexen zijn niet meer wat ze waren.

Haarlak! Een fijne grote metalen spuitbus met rondom de bodem een harde rand. En ook behoorlijk gemeen als je de lak in de ogen spuit.

Ik griste hem weg en draaide de wastafelkraan open.

Toen ging ik achter de badkamerdeur staan en deed hem half dicht. Gelukkig voor mij gaat de deur naar binnen toe open en was de wastafel vanuit de gang niet zichtbaar. Bovendien hing de spiegel zodanig dat vanuit de deuropening mijn spiegelbeeld niet te zien was. Die kleine details zijn essentieel op een slagveld, en daar zou mijn badkamer in veranderen.

Ik bleef daar staan, klemde de bus haarlak in mijn hand en probeerde boven het watergeruis uit iets te horen. Natuurlijk hoorde ik niets, maar de stromende kraan zou de indringer in mijn kleine val lokken.

Alleen hoorde ik hem niet, zelfs niet toen hij door de badkamerdeur kwam. Hij schoot als een waas de badkamer in, recht op de wastafel af. Het enige wat ik zag was een compleet in het zwart geklede man met een bivakmuts over zijn gezicht en strakke, leren handschoenen.

Op het moment dat hij stopte en besepte dat hij erin getuind was, sloeg ik hem met de bus haarlak pal achter het oor. Ik raakte hem met de harde rand van de bodem van de bus precies op een gevoelig punt.

Zelfs op mijn leeftijd weet ik nog van wanten, en reken maar dat ik hem uit alle macht sloeg. Elke normale volwassen man zou bewusteloos op de vloer neerstorten.

Maar dit was geen normale volwassen man, hij deed niet wat er van hem werd verwacht en liet zich niet knock-out slaan. Heel onbeleefd.

Met voldoening zag ik wel dat hij naar voren wankelde en zich met zijn vrije hand aan de wastafel moest vastgrijpen om zijn evenwicht te bewaren. In zijn andere hand hield hij een Bowie kartelmes.

Ja, een kartelmes, alsof ik een of andere biefstuk was.

In mijn jonge jaren vond ik het altijd heel beledigend als mannen naar me keken alsof ik een stuk vlees was. En nog steeds stond het me niet aan, hoewel het nu niet zozeer beledigend als wel regelrecht angstaanjagend was.

De indringer draaide zich vliegensvlug om en haalde met dat kartelmes naar me uit. Gelukkig had ik hem zo van zijn stuk gebracht dat hij niet goed mikte en rakelings langs me heen scheerde.

Ik gaf hem geen tijd om nog een keer toe te slaan. Ik spoot zijn ogen vol haarlak.

Hij gromde en deed een stap achteruit, waardoor ik als eerste door de deur weg kon komen. Wat een gentleman!

Ik rende – of wat daar tegenwoordig voor door moest gaan – naar mijn slaapkamer, waar ik iets oneindig beters had dan een bus haarlak: een 9mm automatisch pistool dat ik in een la van mijn nachtkastje bewaarde.

Nog geen tel later hoorde ik zijn zware voetstappen achter me aan komen, hij rende veel sneller dan ik en het maakte hem geen snars meer uit dat hij lawaai maakte. Ik spoot in het wilde weg over mijn schouder naar achteren terwijl ik door de korte gang naar mijn slaapkamer rende, en gooide toen de bus naar achteren. Die vloog met een bevredigende *klonk* in zijn gezicht, maar rende hem niet af.

Wat veel beter hielp, was dat ik de slaapkamerdeur in zijn gezicht dichtsloeg. De deur en het hele kozijn schudden van de klap. Dat deed me aan Cliff denken. Cliff was een collega-agent geweest. We deelden ooit tijdens een missie in Nicaragua een hotelkamer, waar we moesten doen alsof we een echtpaar waren. Cliff besloot dat we onze rol letterlijk moesten opvatten, dus ik gooide hem eruit en zei dat hij in de gang mocht slapen. Toen hij begon te tieren om ‘zijn’ kamer weer in te komen, sloeg ik de deur vierkant in zijn gezicht dicht.

Cliff had de boodschap begrepen. Maar dat gold niet voor deze kerel.

Ik draaide het belachelijk zwakke slot op slot en vloog naar mijn pistool. Zoals ik al dacht gaf mijn aanvaller een goed gemikte trap tegen de deur, die openvloog. De gemiddelde Amerikaanse deur is lachwekkend zwak, een minpuntje van het wonen in een stabiel land.

Hij drong de slaapkamer binnen en zwaaide het mes hoog in de lucht...

...en stormde weer naar buiten toen ik mijn pistool trok.

Het feit dat ik een verantwoordelijk eigenaar van een wapen ben, redde zijn leven. Sommige wantrouwige mensen laten de veiligheidspal los zodat ze het wapen een halve seconde sneller kunnen trekken en een schot kunnen lossen. Dat is zo stom om te doen dat ik niet eens de moeite neem om uit te leggen waarom dat een slecht idee is.

Toen ik het wapen aanlegde, de veiligheidspal losklikte en richtte, gaf ik hem net genoeg tijd om in de gang terug te springen en om de hoek weg te duiken.

Ik haalde de trekker al over.

De kogel sloeg een gat in de deur van de linnenkast aan de andere kant van de gang en niet in de schedel van de indringer, zoals mijn bedoeling was.

O, nou ja, er zaten elf kogels in het magazijn.

Ik schoof met het pistool naar voren gericht de gang door, en nam de bocht snel en heel ruim voor het geval hij om de hoek klaarstond om mijn wapen te grijpen.

De eetkamer was leeg. Een zacht geluid in de keuken links van me wees me de weg. Ik kroop voorzichtig om de deurpost heen de keuken in, klaar voor een vuurgevecht.

Maar dat kwam er niet.

De vogel was gevlogen, door het raam waardoor hij ook naar binnen was gekomen. Ik deed het licht uit zodat ik geen doelwit zou zijn en liep gebukt naar het raam. Toen ik naar buiten gluurde, zag ik niets in de tuin.

Hij was gevlucht. Wie hij ook was, hij had alleen een mes bij zich gehad. Blijkbaar had hij me geruisloos willen vermoorden, en ik had dat plannetje verijdeld.

Ik deed het raam op slot en controleerde alle andere sloten in huis. Niet dat dat veel uitmaakte. Die vent was als een professional te werk gegaan.

Een professionele huurmoordenaar die het op mijn oude ik had
voorzien?

En op dat moment ging de bel.

Octavian, natuurlijk.

Wat is dat toch met mannen en timing?

‘Hallo, mooie dame!’

Daar was hij dan, helemaal opgedoft in een mooi wit pak, rode das, een rode zakdoek in het borstzakje, en in zijn handen een boeket rozen. Wel twaalf stuks. Hij was zo veel meer een gentleman dan mijn vorige verloofde, hoewel ik moet toegeven dat mijn gemaskerde man degene was door wie mijn hart absoluut sneller was gaan slaan.

Er flitste een glimlach over Octavians gezicht. Hij was duidelijk trots op zijn tanden, die recht en gelijkmatig waren, maar wel met zo veel onvolkomenheden dat je kon zien dat ze echt waren. Het was iets zeldzaams dat iemand uit mijn vriendenkring het eigen gebit nog had. Ik zou nooit een slaapkamerdeur in Octavians gezicht dichtslaan. Die glimlach zou ik voor geen goud willen vernielen.

Ik keek langs hem heen en weer de straat af. Geen onbekende auto’s. Geen op mij gericht vizier van een lasergeweer. En voor zover ik kon zien geen met messen zwaaiende moordenaars die zich in de struiken verscholen. Zo te zien was mijn bezoeker echt weg.

Voorlopig.

‘Verwacht je nog iemand anders?’ vroeg Octavian.

‘Eh, nee. Ik dacht alleen dat ik een minuut geleden een luide knal hoorde.’

‘Waarschijnlijk iemand die niet kon parkeren en een auto heeft geraakt of zo,’ zei Octavian ongeïnteresseerd.

Opeens kwam ik weer tot mezelf. ‘O, wat een mooie bloemen! Dank je wel!’

‘Niet zo mooi als jij bent.’

Ik giechelde. Ik giechelde echt. En ik giechel nooit. Ik moet toegeven dat hij me compleet inpakte. Als zeventigjarige weduwe met weinig vrienden is dit soort aandacht meer dan welkom, vooral van een charmeur als Octavian.

Ik vroeg hem binnen, ondanks de sporen van een pas geleverde strijd op leven en dood.

‘Ga zitten, ik moet nog even iets afmaken.’

Ik gaf hem de bloemen terug, haastte me naar de badkamer en liet hem nogal verbijsterd achter op de bank.

Ik deed de deur achter me dicht en wierp een snelle blik om me heen. Op de vloer bij de wastafel lagen bloedspetters. Mooi zo. Daardoor zou mijn onwelkome bezoeker wel twee keer nadenken voordat hij terugkwam.

Of niet. Waarschijnlijker was het dat hij met een vuurwapen zou terugkomen.

Ik pakte wat toiletpapier en veegde het op, waarna ik een met bloed bevlekt stukje van het papier in een kast wegborg voor het geval ik later DNA-bewijs nodig had. Daarna liep ik terug naar de gang, raapte de gedeukte haarlakbus op en bekeek mijn slaapkamerdeur. Onmogelijk om de versplinterde deurpost of het voetvormige gat in de deur zelf te verdoezelen. En dan was er nog het kogelgat in de linnenkast.

Hopelijk hoefde Octavian niet naar het toilet, want dan had ik wel iets uit te leggen. Mannen van zijn leeftijd moeten behoorlijk vaak plassen. Ik gokte erop dat Octavians prostaat in net zo’n goede conditie verkeerde als zijn tanden.

Nu mijn boudoir iets minder op een plaats delict van een moordaanslag leek, keerde ik naar Octavian in de woonkamer terug. Hij had zich geen centimeter bewogen. Ik pakte de bloemen, beloonde hem met een kus op de wang (meer krijgt een eerste date niet van me) en haalde een vaas.

‘Doe je het licht niet aan?’ vroeg Octavian toen ik in het donker naar de gootsteen liep.

‘Nee, ik hoef niet zo nodig een schietschijf te zijn voor huurmoordenaars,’ antwoordde ik terwijl ik de vaas met water vulde.

‘Sorry?’

‘Wortels. Ik eet een hoop wortels zodat ik ’s nachts beter kan zien. En rondlopen in het donker is een goede oefening voor mijn ogen. Dat helpt zodat de wortels hun werk kunnen doen.’

Ik wist dat het krankzinnig klonk, maar ik had net een aanval overleefd en had voor het eerst sinds James’ dood iemand een kus gegeven. Mijn neefje van dertien, Martin, telde niet. Elke keer dat ik die knul een zoen gaf, maakte hij kotsgeluiden en veegde de kus met zijn mouw af. Terwijl het nog maar twee jaar geleden was dat hij mij altijd zoende.

Ik ging weer naar de woonkamer, nog steeds duizelig, en zag dat Octavian de foto van James op de schoorsteenmantel in het oog kreeg.

Ik moest hem nageven dat hij niet deed alsof hij die niet zag. Integendeel, hij liep er meteen naartoe.

‘Dus dit is de gelukkigste man van de wereld?’ vroeg hij. Octavian was goed met woorden.

‘Ja, dat is James.’

‘Zo te zien was hij een jager. Daar heb ik zelf nooit zo veel aan gedaan.’

James en ik waren samen op verschillende missies geweest, en ik had de foto in mijn woonkamer gezet om me eraan te herinneren dat ik nog steeds een geheimhoudingsplicht had. Dus had ik een foto van hem gekozen in eenvoudige camouflagekleding, zonder opvallende militaire toeters en bellen, terwijl hij een zwaar kaliber geweer met telescoop vasthield. Hij zat op een rots in een cederbos en zag er even knap en stoer uit als altijd. Op die manier zag hij er inderdaad uit alsof hij op jacht was.

Behalve dan dat zijn prooi bestond uit terroristen in het Libanon-gebergte. Maar dat hoefde de lieve oude Octavian niet te weten.

En met al die bomen die je op de foto zag, zou Octavian me sowieso niet hebben geloofd. De meeste mensen die nooit in het Midden-Oosten zijn geweest, denken dat daar alleen maar zandduinen en piramides zijn. Maar feitelijk zijn er ook groene gebieden, en de bergen en dalen tussen Libanon en Syrië lijken eerder op Zuidwest-Frankrijk dan op iets uit *Duizend-en-een-nacht*. Zelfs in Saudi-Arabië zijn een paar groene bergen te vinden. Op de hoogste tref je er zelfs skioorden aan. Nee, ik maak geen grapje, echte skioorden met echte sneeuw en echte skiërs. Natuurlijk moeten volgens de wet de mannen aan de ene kant van de berg afdalen, terwijl de vrouwen, compleet gesluierd en van top tot teen in zwarte gewaden gehuld, aan de andere kant omlaag zoeven. Ze zagen eruit als inktvlekken die over een reusachtig vel papier omlaag rolden. O, wat je niet allemaal zag als je in overheidsdienst was!

‘Waar joeg hij op?’ vroeg Octavian.

‘Groot wild.’

Zoals de opperbommenmaker van Hezbollah.

‘In mijn jonge jaren heb ik wel een paar herten geschoten.’ Hij keek me zijdelings aan en voegde er vlug aan toe: ‘Om mijn oom een plezier te doen. Hij was een fervente buitenman.’

‘Maak je om mij maar niet druk,’ zei ik. ‘Herten zijn schattig, maar ook lekker.’

Octavian lachte. ‘Ik snap wel dat een jager op groot wild met je wilde trouwen. Het verbaast me dat er geen van zijn trofeeën aan de muur hangt.’

‘Die zouden niet bij het interieur passen.’

Bovendien was Sulaiman al-Hosni een spuuglelijke vent geweest, en toen wij hem eenmaal hadden omgelegd, was er weinig meer van hem over.

‘Zullen we dan maar?’ vroeg Octavian.

‘Zeker wel.’

Octavian boog zich naar de foto toe. ‘Ik breng haar op tijd weer thuis, meneer.’

Ik glimlachte. Ik voelde me nog steeds een beetje schuldig dat ik dit deed, ook al hadden James en ik het er vaak over gehad dat als een van ons niet terugkwam van een missie, de ander verder moest met zijn of haar leven. Wie had gedacht dat hij al na drie jaar pensioen aan een hartaanval zou bezwijken? Maar toch, het voelde nog steeds een beetje raar dat ik al na een paar jaar weer een date had.

Je zou denken dat ik me meer zorgen zou maken over de huurmoordenaar die in mijn huis had ingebroken dan over het feit dat ik op zo'n hoge leeftijd een wederopstanding van mijn liefdesleven mocht beleven. Maar ik was er vrij zeker van dat ik hem voorlopig had afgeschrikt, en als hij besloot terug te komen, dan was het maar het beste dat ik niet thuis was. Ik was absoluut van plan om de politie te bellen, evenals mijn contacten bij de CIA, maar ik moest hier eerst diep over nadenken, uitzoeken wie dit gedaan kon hebben. James en ik hadden een lange lijst met vijanden.

En wat was een betere manier om na te denken terwijl ik met een knappe man van de Ethiopische keuken genoot?

Verschenen in de Codenaam Pensionado-serie van Harper Lin:

Een giftige pen
Een dodelijke gok
Een mes in de rug

E-book augustus 2023

Dit is het derde deel in de serie Codenaam: Pensionado

Oorspronkelijke titel *Granny Strikes Back*

Oorspronkelijke uitgever Harper Lin Books

Copyright © 2018 by Harper Lin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp © Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6824 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6825 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.